

7η Κυριακή Λουκᾶ
(Λκ. 8, 41 – 56)

29 Ὀκτωβρίου 2017

«...μή φοβοῦ· μόνον πίστευε»

Διπλό τό θαῦμα πού ἐπιτελεῖ ὁ Κύριός μας σήμερα. Ἀπό τή μιᾶ θεραπεύει τήν αἱμορροούσα γυναίκα, ἀπό τήν ἄλλη ἐπαναφέρει στή ζωή τήν κόρη τοῦ Ἰαείρου. Καί τά δύο θαύματα σημαντικά καί μεγάλα. Πιό σπουδαῖος, ὅμως, εἶναι ὁ λόγος πού λέγει ὁ Κύριος στόν ἀπελπισμένο Ἰάειρο: «μή φοβοῦ· μόνον πίστευε».

Ὁ θλιμμένος πατέρας στήν ἀρχή Τόν πλησίασε, γιά νά θεραπεύσει τό παιδί του. Ὅταν μαθαίνει ὅμως πώς ἡ κόρη του πέθανε, πέφτει, ὅπως εἶναι φυσικό, σέ βαθιά ἀπελπισία. Τότε ἔρχεται ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ νά τοῦ δώσει ἐλπίδα. Ὑπόσχεται ὁ Κύριος πώς μπορεῖ νά κάνει πραγματικότητα τό ἀπίθανο. «Μή φοβᾶσαι», τοῦ λέει, «μόνον πίστευε». Δύο ρήματα πού κλείνουν μέσα τους ὅλη τήν ἐλπίδα τοῦ Εὐαγγελίου.

Αὐτά τά δύο ρήματα, αὐτές τίς λέξεις ὁ Κύριος τίς ἀπευθύνει στόν καθένα μας, ὅταν βρισκόμαστε σέ δύσκολη θέση. Πρῶτον: «μή φοβοῦ». Ὁ ἄνθρωπος διαβαίνει μέσα ἀπό ἀμέ-

τρητα μονοπάτια θλίψεων και πειρασμῶν στή ζωή του. Άποτυχίες, ἀρρώστιες, θλίψεις, πειρασμοί, προδοσίες, ἄγχος και ἀγωνίες στιγματίζουν τήν καθημερινή του πορεία πάνω στή γῆ. «Δέν ἔχουν τελειωμό τά βάσανα τοῦ κόσμου», γράφει ὁ ποιητής. Μέσα σ' ὅλη αὐτή τήν ἀκανθώδη πορεία ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου γεμίζει ἀπό φόβο και ἀβεβαιότητα. Φοβᾶται ὁ ἄνθρωπος τίς ἐξελίξεις, φοβᾶται γιά τό μέλλον, φοβᾶται γιά τόν ἑαυτό του, φοβᾶται γιά τά πρόσωπα πού ἀγαπάει, φοβᾶται γιά τήν πορεία τοῦ κόσμου και τοῦ περιβάλλοντος. Ἄλλοι ἀπό τούς φόβους πού τόν βασανίζουν εἶναι δικαιολογημένοι και ἄλλοι εἶναι ἀβάσιμοι και ἀδικαιολόγητοι. Πουθενά δέν μπορεῖ νά πάρει ἀπάντηση σ' αὐτούς τούς φόβους του. Ἐνίοτε οἱ φοβίες του μεταβάλλονται σέ ἐφιάλτες, πού τόν βασανίζουν και γεμίζουν μέ πόνο τήν ψυχή του. Σ' ὅλη αὐτή τήν τραγική κατάσταση δέν ὑπάρχει ἄλλο στήριγμα παρά μόνον ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Μπροστά στήν παρουσία τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ φόβοι ἐκμηδενίζονται και ἐξαφανίζονται. Ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀπαντοχή και ἡ ἐλπίδα τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν λέει ὁ Χριστός τό «μή φοβοῦ» στόν Ἰάειρο, τοῦ δείχνει τή δύναμή Του και τήν ἀμέτρητη ἐξουσία πού διαθέτει. Ἀλλά, γιά νά δεχθεῖ αὐτή τή δύναμη ὁ Ἰάειρος, τοῦ λέει και τό «μόνον πίστευε».

Ἡ πίστη εἶναι ἡ ἀνθρώπινη δύναμη πού κινητοποιεῖ τήν προστατευτική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ζητάει τήν πίστη μας, γιά νά ἐνεργήσει. Ἡ πίστη μας εἶναι ἡ κατάθεση τῆς ἐλευθερίας μας στά πόδια τοῦ Θεοῦ. Μόνον ὅταν πιστεύ-

ουμε, ἐπιτρέπουμε στό Θεό νά παρέμβει σωστικά στή ζωή μας καί νά μᾶς βοηθήσει. Γι' αὐτό ὅλα τά θαύματα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων καί ποτέ ἡ πίστη δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ θαύματος. Ἡ πίστη πού γεννήθηκε ἀπό κάποιο θαῦμα δέν εἶναι σταθερή οὔτε ἐλεύθερη. Γι' αὐτό ὁ Χριστός ποτέ δέ διαφήμιζε τά θαύματά Του. Ἄν ζητοῦμε τήν παρέμβαση τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας, θά πρέπει πρῶτα νά ζυγίσουμε τήν πίστη μας. Ἄν διαπιστώνουμε ὅτι ὁ Κύριος ἀργεῖ νά ἀπαντήσῃ στά αἰτήματά μας, ἄς φάξουμε νά βροῦμε πόσο Τόν ἐμπιστευόμαστε. Μή βιαζόμαστε νά συμπεράνουμε ὅτι ἀδιαφορεῖ γιά μᾶς. Ἡ πίστη μας πολλάκις δοκιμάζεται ἀπό τό Θεό, γιά νά γίνῃ πιό δυνατή καί πιό ἐλεύθερη, νά ἔχει, δηλαδή, πιό μεγάλη ἀξία. Αὐτό ἔκανε ὁ Κύριος καί μέ τόν Ἰάειρο σήμερα. Μποροῦσε νά θεραπεύσῃ τήν κόρη του ἀπό μακριά καί ὅσο ἦταν ζωντανή. Τήν ἀφήνει, ὅμως, νά πεθάνῃ καί νά ὀδηγηθεῖ ὁ τραγικός πατέρας στό ἀποκορύφωμα τῆς δοκιμασίας του.

Πολλές φορές γίνεται τό ἴδιο μέ ὅλους μας. Ὅταν τό πρόβλημά μας εἶναι ἀπλό, ὁ Θεός κωφεύει. Ὅταν κορυφώνεται τό πρόβλημά μας καί μαζί καί ἡ ἀγωνία μας, τότε δίνουμε τίς μεγάλες ἐξετάσεις τῆς πίστεως. Ἄν συνεχίζουμε νά ἐλπίζουμε στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί νά περιμένουμε τήν ἀπάντησή Του, τότε εἴμαστε ἄξιοι αὐτῆς τῆς ἀγάπης. Ἄν λυγίσουμε καί ἀμφισβητήσουμε τήν παρουσία καί τήν πρόνοιά Του, τότε θά δοκιμάσουμε τούς πικρούς καρπούς τῆς ἀπιστίας, πού εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τήν προστα-

τευτική ὀμπρέλα τοῦ Χριστοῦ μας.

«Μή φοβοῦ· μόνον πίστευε». Τά λόγια αὐτά τοῦ Κυρίου μαῶς θυμίζουν πῶς ἡ ζωὴ θέλει θάρρος καί πίστη. Ὁ χριστιανός εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐλπίδος καί τῆς πίστεως. Τό θάρρος δίνει δύναμη στήν πορεία του καί ἡ πίστη τοῦ δείχνει τήν κατεύθυνση. Μήν ξεγελαστοῦμε ποτέ. Τά προβλήματα δέ θά λείψουν ἀπό τή ζωὴ μας. Μόνο μέ τό θάρρος καί τήν πίστη μποροῦμε νά τά ξεπερνοῦμε καί ἀνανεωμένοι καί χαρούμενοι νά συνεχίζουμε γιά καινούριες κορυφές. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ νικητής τοῦ θανάτου, αὐτό δείχνει τό σημερινό θαῦμα. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ὀλετήρας τῆς ἁμαρτίας, τό κατάφερε αὐτό μέ τή θυσία Του στό Σταυρό καί μέ τή δραπέτευσή Του ἀπό τόν Τάφο . Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ζωὴ, ἡ ἀλήθεια καί ἡ χαρά, τό εἶπε ὁ Ἰδιος καί τό δείχνει αὐτό ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων. Μέσα ἀπό ἀπίστευτες δυσκολίες πορεύτηκαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Αὐτά πού κράτησαν στή ζωὴ τους, μέσα στίς ἀτελείωτες τρικυμίες, ἦταν τό θάρρος καί ἡ πίστη τους.

«Μή φοβοῦ· μόνον πίστευε». Ἄς τό λέμε κι ἐμεῖς αὐτό στόν ἑαυτό μας καί νά εἴμαστε βέβαιοι πῶς, ὅσο πιά πεισματικά γαντζωνόμαστε πάνω στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ, τόσο πιά πολύ θά ἀπολαύσουμε τούς ἀμέτρητους καρπούς τῆς πατρικῆς Του ἀγάπης.

Ἄμήν.